

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 105: Forslag til lov om ændring af hittegodsloven. Af justitsministeren (Frank Jensen). (Fremsat 27/11 97. Første behandling 11/12 97. Betænkning 20/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 106: Forslag til lov om ændring af lov om mærkning af cykelstel m.v. Af justitsministeren (Frank Jensen). (Fremsat 27/11 97. Første behandling 11/12 97. Betænkning 20/1 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Forespørgsel nr. F 19:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om situationen i Algeriet og om den danske regerings initiativer for at forbedre menneskerettighedssituationen i landet?«

Af Søren Søndergaard (EL) og Keld Albrechtsen (EL).

(Forespørgslen anmeldt 13/11 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 20/11 97).

Begrundelse

Søren Søndergaard (EL):

Mandag den 10. november 1997 demonstrerede 25.000 mennesker i Paris for oprettelsen af en uafhængig international undersøgelseskommission om situationen i Algeriet. Demonstrationen havde samtidig det erklærede formål at slå hul i den mur af tavshed, bag hvilken det algeriske folk forarmes, undertrykkes og massakreres.

Den forespørgselsdebat, som vi skal have i dag, og som i sin tid blev rejst i forlængelse af Parisdemonstrationen, har det samme formål, nemlig at rejse diskussionen om, hvad der foregår i Algeriet, og dermed sende et signal – om end et beskedent signal – til den algeriske befolkning: Der er folk ude i verden, som bekymrer sig. I er ikke forladt, I er ikke glemt.

Det må ellers have været svært at have overlevet de sidste seks år i Algeriet uden at føle sig glemt af det såkaldte verdenssamfund. Siden 1992 er 80.000 mennesker blevet dræbt – cirka, for ingen kender tallet nøjagtigt, fordi ingen har undersøgt det.

Hvordan har Europa så reageret på disse myrderier lige uden for vores egen dør? Vi har bygget tavshedens mur endnu højere.

Man kan spekulere over årsagen. Har det handlet om skyldfølelser over det officielle Europas medansvar for at sætte turbo på den algeriske tragedie ved de facto-ankendelsen af kuppet mod det demokratiske valg i 1992? Har det handlet om bevidst at lukke øjnene for situationen i Algeriet, for på den måde at kunne